

สาเหตุ หรือโรค

ที่ทำให้สุกรผิวซีด ขาว เหลือง

น.สพ. ยุทธ เทียมสุวรรณ
ผู้จัดการฝ่ายวิชาการ บจก. เซ็นทรัลลิส

โดยปกติทั่วไปผู้เลี้ยงสุกรมักคุ้นชินกับลักษณะภายนอก หรือสีผิวของสุกรกันดีอยู่แล้ว ต้องยอมรับว่าสีผิวของสุกรนั้นอาจบ่งบอกถึงสุขภาพร่างกายที่สุกรเป็นอยู่ตอนนั้นได้ ไม่มากก็น้อย แต่สีผิวของสุกรนั้นถูกกำหนดด้วยปัจจัยมากมายหลายประการ ได้แก่ พันธุกรรม วัตถุดิบอาหาร สารเคมีที่ได้รับ การจัดการ ฤดูกาล และอื่นๆ ยกตัวอย่างพันธุกรรมซึ่งเป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุด สุกรพันธุ์ลาร์จไวท์ แลนด์เรซ ที่โตเต็มวัยจะมีผิวสีขาว แต่ลูกสุกรที่เกิดใหม่มักจะมีผิวสีชมพู ส่วนพันธุ์ดुरอคจะมีสีน้ำตาลแดง บางตัวสีจางจนเป็นเหลืองทอง ทั้งลูกสุกร และที่โตเต็มวัยแล้วก็มีสีเดียวกัน พันธุ์หมยซานมักมีสีผิวออกไปทางดำ และอีกหลายพันธุ์ที่มีลักษณะพิเศษ ผิวส่วนใหญ่เป็นสีหนึ่ง แต่จะมีจุด เป็นวง หรือมีสีต่างไปเฉพาะที่บางตำแหน่งเป็นอีกสีหนึ่ง เช่น เปียแตง แอมเซียร์ เบิร์กเซียร์ ทั้งนี้เวลาผสมพันธุ์กันหากเป็นพันธุ์แท้ 100% สีจะออกมาเหมือนพ่อแม่พันธุ์ ไม่ผิดเพี้ยน แต่ส่วนใหญ่ทุกวันนี้สุกรทั้งแม่พันธุ์ และสุกรขุนที่เลี้ยงในฟาร์มล้วนเป็นพันธุ์ผสมที่มีอย่างน้อย 2-3 สายพันธุ์ในตัว บางตัวออกมาอาจสีเหมือนพ่อ บางตัวออกมาอาจสีเหมือนแม่ บางตัวอาจออกมาเป็นลักษณะผสม หรือเป็นสีที่ผสมกันก็ได้ ดังนั้นการจะตัดสินว่าสุกรในฟาร์มเรามีสีผิวที่ผิดปกติ อันเกิดจากการจัดการโรค และอาหารหรือไม่ แรกสุดต้องศึกษาและทราบสายพันธุ์กรรมของพ่อแม่พันธุ์ หรือบางครั้งอาจต้องถึงระดับปู่ย่าพันธุ์ร่วมด้วย จึงจะทราบว่าสีผิวที่เราคิดว่าผิดปกติไป จริงๆ แล้ว อาจปกติก็เป็นได้ ต่อมาควรทราบถึงค่ามาตรฐานอัตราการกินได้ อัตราการเจริญเติบโต และอัตราแลกเนื้อที่เป็นปกติของสายพันธุ์ในฝูงเรา เพราะมีหลายกรณีที่สุกรผิวออกไปทางขาวซีด แต่แข็งแรง ไม่ป่วย และยังโตดีมากด้วย

ส่วนใหญ่ลูกสุกรขุนแรกเกิดในบ้านเรามักเป็นสายพันธุ์ที่มีผิวสีชมพูอ่อนๆ เมื่อโตขึ้นจะค่อยๆ จางลง ซีดจนเป็นสีออกขาวอมชมพูอ่อน หากไม่เกี่ยวกับเรื่องพันธุกรรมแล้ว สีผิวที่ผิดปกติไป ไม่ตรงกับมาตรฐานที่ควรจะเป็นก็มีอยู่ไม่กี่รูปแบบ อันได้แก่ ผิวซีดขาว ผิวซีดขาวอมเหลือง ผิวสีแดงทั่วทั้งตัว ผิวมีสีม่วงคล้ำ-หรือฟ้าหน้าเงินในบางบริเวณ ในบทความนี้จะกล่าวเฉพาะผิวซีดขาว และขาวอมเหลือง เท่านั้น

ผิวซีดขาว อาจบ่งบอกถึงภาวะเลือดจาง เกิดจากการเสียเลือดมาก การทำลายเม็ดเลือดแดงมาก รวมถึงจากการสร้างเม็ดเลือดแดงไม่ทัน หรือไม่เพียงพอจากปัจจัยต่างๆ เช่น ขาดองค์ประกอบในการสร้างเม็ดเลือด ขาดฮอร์โมนที่ช่วยในการสร้างเม็ดเลือดแดง หรือสุกรป่วยด้วยโรคอื่นๆ อีกหลายโรค ทำให้เกิดภาวะทุพโภชนาการ ก็ทำให้ผิวซีดขาวได้เช่นกัน

- **ขาดธาตุเหล็ก** สุกรที่เลี้ยงในระบบอุตสาหกรรมได้รับการพัฒนาพันธุกรรมให้โตเร็วมาก ลูกสุกรจึงต้องการธาตุเหล็กปริมาณเพิ่มมากขึ้น หรือมากกว่าสุกรในธรรมชาติ เพื่อใช้ในการเจริญเติบโต และเป็นองค์ประกอบของฮีโมโกลบินในการผลิตเม็ดเลือดแดง ในทางตรงกันข้ามลูกสุกรกลับได้รับธาตุเหล็กสะสมจากแม่แต่ในท้องมาปริมาณน้อย ร่วมกับปริมาณธาตุเหล็กที่มีในน้ำนมก็น้อยเช่นกัน หากได้รับธาตุเหล็กไม่เพียงพอ ลูกสุกรจะเบื่ออาหาร โตช้า แคระแกร็น เหนื่อยง่าย เชื่องซึม หัว هوتก ขนหยาบกระด้าง ผิวแห้งเหี่ยวจนซีดขาว บางตัวซีดปนเหลือง เยื่อหูหรือเยื่อเมือกที่เปลือกตา เหงือก กระพุ้งแก้มซีด ท้องร่วงหรือถ่ายเหลวออกสีซีด ไม่สมบูรณ์พันธุ์ ติดเชื้อง่าย หากรุนแรงจะหายใจเร็ว ลำบากถี่รัว หัวใจเต้นเร็ว ตายเฉียบพลันได้จากออกซิเจนไปเลี้ยงร่างกายไม่เพียงพอ รักษาและป้องกันด้วยการฉีดธาตุเหล็ก
- **เซอร์โคไวรัส** เป็นเชื้อที่พบได้ในสุกรเกือบทุกตัวตามปกติอยู่แล้ว ติดได้จากเกือบทุกช่องทาง โดยที่ไม่แสดงอาการป่วยเลย แต่เมื่อใดก็ตามที่สุกรเกิดความเครียด อ่อนแอ ภูมิคุ้มกันตก หรือมีปัจจัยต่างๆ โน้มนำ ก็จะทำให้เกิดโรค แสดงอาการป่วย ในระยะอนุบาลต่อเนื่องไปยังระยะขุนจะเกิดกลุ่มอาการชูปซิดแคระแกร็นหลังหยานนม (PMWS) ผอม โตช้า ขนยาวหยาบ ผิวซีดขาวทั่วตัว บางตัวอาจอมเหลืองแบบตีชานก็ได้ สุกรจะติดเชื้อง่ายแทรกซ้อนทั้งทางเดินหายใจและทางเดินอาหารง่ายขึ้น ปอดบวม ท้องเสีย รอยโรคสำคัญคือต่อมน้ำเหลืองบวมโต ตับเล็ก ซีดเหลืองอมแดง แผลในกระเพาะอาหารที่เสียเลือดมาก ก็อาจทำให้เลือดจางได้ ส่วนกลุ่มอาการผิวหนังอักเสบและโรคไต (PDNS) ในสุกรขุนก็มีส่วนทำให้ผิวซีดขาวด้วยสาเหตุที่ว่า เมื่อไตอักเสบ จะผลิตฮอร์โมนอีริโทรโพอิตินลดน้อยลง หรือไม่ได้เลย ซึ่งฮอร์โมนนี้ทำหน้าที่กระตุ้นไขกระดูกให้สร้างเม็ดเลือดแดง ดังนั้นเมื่อขาดฮอร์โมนนี้ สุกรจึงเกิดภาวะเลือดจาง ตัวซีดขาวได้ รวมถึงเชื้อง่ายก่อให้เกิดพยาธิสภาพเซลล์ผนังหลอดเลือดอักเสบ เม็ดเลือดจึงหลุดรอดออกไปนอกหลอดเลือด เปรียบเสมือนเป็นภาวะเสียเลือด เสริมให้เกิดภาวะเลือดจางอีกทางหนึ่ง รักษาตามอาการ ป้องกันด้วยการให้วัคซีนก่อนเกิดโรค
- **ลำไส้อักเสบแบบเนื้อตาย** เกิดจากการติดเชื้อคลอสทริเดียม ลูกสุกรได้รับเชื้อจากอุจจาระแม่ หรือตามผิวหนังของแม่ผ่านการกิน จะรุนแรงกรณีที่ไม่ได้รับภูมิคุ้มโรคผ่านน้ำนมเหลือง สุกรอายุไม่เกิน 1 สัปดาห์มักป่วยหนักด้วยอาการไม่มีแรง โષเซ ถ่ายเป็นเลือด ตายเฉียบพลัน หรือถ่ายเหลวเป็นสีน้ำตาลแดง มีเยื่อเมือกที่ตายหลุดปนออกมา ผอมโทรม ตายภายในสองสามวัน กรณีรุนแรงน้อยหรือเรื้อรัง นอกจากถ่ายเหลวเป็นสีน้ำตาล ปนเยื่อเมือกที่ตายแล้ว ยังอาจมีมูกเลือด หรือถ่ายเหลวเป็นช่วงๆ บางครั้งเป็นสีเหลืองแกมเทาปนมูก ผอม โทรม โตช้า แคระแกร็น ขาดน้ำ ผิวแห้งซีดออกขาว ตายในที่สุด รักษาด้วยยาปฏิชีวนะกลุ่มเพนิซิลลิน อะม็อกซิซิลลิน กลุ่มเซฟาโรสปอริน เอนโรฟลอกซาซิน เป็นต้น
- **บิดมูกเลือด** และ **ลำไส้เล็กโอเลียมอักเสบติดต่อ** สามารถพบได้ตั้งแต่ช่วงอนุบาล แต่จะพบมากในช่วงขุนหรือสุกรใหญ่ หรือสุกรสาวทดแทน เกิดได้จากแบคทีเรียแกรมลบหลายชนิด แม้ทั้งสองโรคนี้จะเกิดจากคนละเชื้อและเป็นคนละโรคกัน แต่ก็มีช่องทางการติดต่อเหมือนกันคือ สุกรจะได้รับเชื้อที่ออกมากับอุจจาระผ่านการกินเท่านั้น ทั้งทางตรง และทางอ้อมที่ติดมากับเสื้อผ้า รองเท้า นก หนู สุนัข แมลงวัน รวมถึงอาการป่วยก็จะคล้ายคลึงกันในช่วงแรกคือ มีไข้เล็กน้อย ซึม เบื่ออาหาร ถ่ายอุจจาระเหลวแบบอาหารไม่ย่อย สีเหลืองเทา ช่วงต่อมาอาจมีอาการป่วยต่างกันไปบ้างคือ บิดมูกเลือดมักมีอุจจาระสีเทาออกน้ำตาลแดงปนมูก และมีลิ้มเลือดสีคล้ำออกมามาก ปนเศษเยื่อหูทางเดินอาหาร เหงือกขาวจัด ท้ายลำตัวโคนหางเปื้อนมูกเลือดทั้งวัน การเสียเลือดจึง

เป็นสาเหตุให้เกิดภาวะเลือดจาง จึงเกิดลักษณะผิวซีดขาวได้ นอกจากนี้สุกรอาจเสียดท้อง โกงหลัง ตะท้อง หากท้องเสียรุนแรงอาจตายจากการขาดน้ำ หรือเสียเลือด กรณีเรื้อรังจะโตช้า แคระแกร็น ส่วนลำไส้เล็กไอเลียมอักเสบติดต่อจะมีอาการท้องเสียเรื้อรัง ถ่ายและ คล้ายโคลนสีเทาดำ บางครั้งสีคล้ายน้ำมันดินจนถึงถ่ายเหลวเป็นน้ำ แคระแกร็น โตช้า ตัวซีดขาว แต่หากโรคนี้เกิดในสุกรสาวทดแทนจะแสดงอาการรุนแรงคล้ายบิดมูกเลือดมากจนแทบแยกไม่ออก คือ ถ่ายเหลวเป็นเลือดสด หรือเลือดสีดำในปริมาณมาก ซึม กระวนกระวาย ผิวซีดขาว อัตราการตายค่อนข้างสูง ทั้งสองโรคนี้รักษาด้วยยาปฏิชีวนะกลุ่มแมคโครไลด์ ไทโลซิน ไทอามูลิน ทิลมิโคซิน รวมถึงลินโคมายซิน สำหรับโรคลำไส้เล็กไอเลียมอักเสบติดต่อป้องกันด้วยการให้วัคซีนก่อนเกิดโรค

- **พยาธิในทางเดินอาหาร** ที่พบบ่อยในสุกรได้แก่ พยาธิเส้นด้าย พยาธิไส้เดือน พยาธิเม็ดตุ่ม พยาธิแส้ม้า แต่ละชนิดล้วนติดต่อ ก่อโรค และแสดงอาการแตกต่างกันไปขึ้นกับแต่ละชนิดของพยาธิ แต่ส่วนใหญ่แล้วจะมีอาการคล้ายคลึงกันคือ ลำไส้อักเสบ ถ่ายเหลว ท้องเสียเป็นน้ำ ท้องร่วงมีเลือดหรือมูกปน โตช้า แคระแกร็น ผอมแห้ง เลือดจาง ผิวซีดขาว โดยเฉพาะอย่างยิ่งพยาธิไส้เดือนที่มีขนาดใหญ่ นอกจากมีอาการข้างต้นแล้ว ยังมีปอดอักเสบ อุดตันลำไส้ อุดตันท่อน้ำดี ตับอักเสบเกิดเนื้องอก ตับสุกรนอกจากมีผิวซีดขาวแล้วยังเหลืองดีซ่านอีกด้วย รักษาและป้องกันด้วยยากำจัดและถ่ายพยาธิ
- **มัยโคพลาสมา** จากการสังเกตในภาคสนาม พบว่าสุกรที่ป่วยด้วยอาการปอดบวมอักเสบนี้ ก็มักมีลักษณะตัวซีดขาวนี้ได้ด้วยเช่นกัน แม้ว่าจะไม่สามารถเชื่อมโยงสาเหตุ และผลลัพธ์ได้ แต่คาดว่าสุกรจะมีอาการไอแห้งๆ ตลอดเวลา จึงรบกวนการกินอาหาร หลายงานวิจัยแสดงให้เห็นว่าสุกรมีอัตราการกินได้เฉลี่ยต่อวันลดลงอย่างมีนัยสำคัญ คาดว่าการขาดสารอาหารก็ทำให้เกิดภาวะเลือดจางได้ ร่วมกับเชื้อนี้จะก่อให้เกิดพยาธิสภาพทำลายขนเล็กๆ หรือซีเลีย ที่ทำหน้าที่ป้องกันสิ่งแปลกปลอมและเชื้อโรคในท่อทางเดินหายใจ เมื่อถูกทำลายไป สุกรจึงติดเชื้อแทรกซ้อนในระบบทางเดินหายใจ จนเป็นภาวะ PRDC ได้มากขึ้น เมื่อสุกรป่วยด้วยโรคอื่นๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเซอร์โคไวรัสที่แทรกซ้อนง่าย ก็อาจเป็นสาเหตุทางอ้อมที่ทำให้สุกรมีลักษณะซีดขาว รักษาด้วยยาปฏิชีวนะกลุ่มแมคโครไลด์ ไทโลซิน ไทอามูลิน ทิลมิโคซิน รวมถึงลินโคมายซิน ป้องกันด้วยการให้วัคซีนก่อนเกิดโรค
- **โรคอื่นๆ ที่ทำให้ท้องเสีย** เช่น **พืดิ** **ติดเชื้ออี.โคไล** หรือเชื้อใดๆ ก็แล้วแต่ที่ทำให้สุกรท้องเสีย แม้ไม่เกี่ยวข้องกับเม็ดเลือดแดงโดยตรง เพราะโรคเหล่านี้ไม่ได้ทำลายเม็ดเลือดแดง ไม่ได้เสียเลือดออกมากกับอุจจาระ หรือไม่ได้เกี่ยวข้องกับระบบที่ช่วยสร้างเม็ดเลือดแดงแต่อย่างใด แต่เมื่อมีอาการท้องเสีย ลำไส้แทบไม่สามารถดูดซึมโภชนาต่างๆ ที่สำคัญเข้าสู่ร่างกายได้เลย ซ้ำยังเสีย น้ำ วิตามิน อีเล็กโทรไลต์ ออกไปอีก สุกรที่แห้งน้ำ ไม่แข็งแรง ทั้งขาดวิตามินแร่ธาตุที่จำเป็นต่อทุกระบบ รวมถึงธาตุเหล็ก วิตามิน B6 B12 กรดโฟลิก ที่มีส่วนสำคัญในการสร้างเม็ดเลือดแดง สุกรจึงมีโอกาสเกิดภาวะเลือดจาง ผิวซีดขาวได้เช่นกัน

- **อื่นๆ** เช่น **แผลในกระเพาะอาหาร** พบมากในแม่สุกร มีสาเหตุเกี่ยวข้องมากมายทั้งจากชนิด และลักษณะของอาหารที่ให้ วัตถุประสงค์ที่ใช้ ความเครียด พันธุกรรม การได้รับยาบางชนิดเป็นเวลานาน และเชื้อ *Helicobacter pylori* ก็คาดว่าเป็นแบคทีเรียต้นเหตุของแผลในกระเพาะอาหารด้วยเช่นกัน หากแผลมีขนาดใหญ่ และเกิดเรื้อรังเป็นเวลานาน เสียเลือดมาก อาจทำให้เลือดจาง เกิดลักษณะผิวซีดขาวได้เช่นกัน **ภาวะเสียเลือด ตกเลือด** เช่น เลือดไหลไม่หยุดหลังคลอด สุกรจะมีผิวซีดขาวลงเรื่อยๆ จนท้ายสุดเข้าสู่ **ภาวะระบบหมุนเวียนเลือดล้มเหลว** และตายในที่สุด ส่วนที่พบและมีรายงานเฉพาะในคนคือ **ธาลัสซีเมีย มะเร็งไขกระดูก ไขกระดูกฝ่อ ติดเชื้อในไขกระดูก ไตวาย เม็ดเลือดแดงแตกง่ายจากการขาดเอนไซม์ G-6PD เม็ดเลือดแดงแตกง่ายจากภูมิคุ้มกันตนเองทำลาย อุบัติเหตุเสียเลือด** บางโรคนั้นไม่ถึงขั้นวินิจฉัยได้ในสุกร จึงยังไม่ทราบแน่ชัดว่าเกิดได้หรือไม่

ผิวซีดขาวอมเหลือง อาจบ่งบอกถึงภาวะดีซ่าน ตามสรีรวิทยาปกติร่างกายจะสลายเม็ดเลือดแดงเก่าตามธรรมชาติ ได้เป็นสารบิลิรูบิน ซึ่งเป็นสารประกอบที่มีสีเหลือง ส่งไปผ่านกระบวนการที่ตับ แล้วถูกส่งไปท่อน้ำดี และลำไส้ ขับสารนี้ออกทางปัสสาวะและอุจจาระ แต่หากมีปริมาณสารบิลิรูบินมากเกินไป จากที่เม็ดเลือดแดงถูกทำลายมากเกินไป ไม่ว่าจะเชื้อจะไปทำลาย หรือเกิดการทำลายจากปฏิกิริยาแอนติเจนแอนติบอดีที่ร่างกายตนเองมองเป็นสิ่งแปลกปลอม หรือพยาธิวิทยาที่อวัยวะเกี่ยวข้องขับออกไม่ได้ ก็จะสะสมตามอวัยวะต่างๆ รวมถึงผิวหนัง จึงเห็นเป็นสีเหลือง หรือส้ม

- **เซอร์โคไวรัส** เช่นเดียวกับข้อมูลด้านบน PMWS นอกจากส่งผลให้สุกรป่วยซีดขาวแล้ว ส่วนใหญ่มักซีดเหลืองจนถึงเหลืองแบบดีซ่าน จากเหตุที่ว่าเชื้อก่อให้เกิดการอักเสบในหลายอวัยวะรวมถึงตับด้วย กระบวนการกำจัดสารบิลิรูบินจึงมีประสิทธิภาพต่ำ เกิดการคั่งค้าง ส่วนเซอร์โคไวรัสที่ก่อให้เกิดความไม่สมบูรณ์พันธุ์ในแม่สุกร ไม่ทำให้ผิวซีดขาวหรือเหลืองแต่อย่างใด รักษาตามอาการ ป้องกันด้วยการให้วัคซีนก่อนเกิดโรค
- **อีเพอร์ริโทซูนอซิส** เกิดจากเชื้อโรคเกิดเขี้ยวที่ติดผ่านแมลงดูดเลือด เข็มฉีดยา จากแม่สู่ลูก ทำให้ลูกสุกรซีด มีไข้สูง เบื่ออาหาร เลือดจาง ตัวซีดเหลือง หอบ หายใจลำบาก ปลายหูมีสีม่วง บางครั้งมีสีแดงดำ เป็นเนื้อตายที่ขอบใบหู โตช้า สุกรอนุบาลและขุนจะเบื่ออาหาร ซีด เลือดจาง เหลืองดีซ่าน โตช้า เลือดออกง่าย ผอมโทรม ติดเชื้อแทรกซ้อนในระบบทางเดินหายใจ และทางเดินอาหาร แม่พันธุ์จะหยุดกินอาหาร ไม่มีแรง ไข่สูง เหนื่อยหอบ มดลูกเนื่อยทำให้คลอดยาก ลูกแรกคลอดอ่อนแอ เต้านมบวม นมแห้ง ไม่มีน้ำนม เลิกเลี้ยงลูก ไม่เป็นสัด อัตราการผสมติดต่ำ แท้งลูกทุกระยะ ปากช่องคลอดบวมน้ำ มีเลือดคั่งรุนแรง เลือดออก ถึงตายได้ รักษาด้วยยาปฏิชีวนะกลุ่มเตตราไซคลิน
- **ไซจีหนู** หรือเลปโตสไปโรซีส เกิดจากแบคทีเรียกลุ่มสไปโรซิต ติดผ่านการสัมผัสบาดแผล เยื่อเมือกตา จมูก ปาก ช่องคลอด และการกิน ติดได้ทั้งทางตรงและทางอ้อม หนูเป็นพาหะสำคัญในการนำโรค สุกรจะมีไข้สูง เบื่ออาหาร

ซีมี ผิวมีสีเหลืองดีซ่าน และยังเห็นได้ชัดเจนที่เยื่อตาขาว จมูก ปาก บัสสาวะจะมีสีแดงเลือด หรือน้ำตาลแดง คล้ายสีโค้ก ในแม่พันธุ์ที่มีไขสูง มักแห้ง เกิดมากในช่วงกลางและท้าย ลูกที่แห้งจะมีสีเหลืองดีซ่าน ตายแรกคลอด และแรกคลอดอ่อนแอเพิ่มขึ้น ลูกที่ตายก็จะมีสีเหลืองดีซ่านเช่นกัน อัตราการตายช่วงดูนมเพิ่มขึ้น เต้านมอักเสบ น้ำหนักหย่านมน้อยลง อ่อนแอ แม่กลับสัดเพิ่มขึ้น ระยะหย่านมถึงผสมยาวขึ้น รักษาด้วยยาปฏิชีวนะกลุ่มเพนนิซิลลิน กลุ่มเตตราไซคลิน อิริโทรมัยซิน สเตรปโตมัยซิน ป้องกันด้วยการให้วัคซีนก่อนเกิดโรค ที่สำคัญเป็นโรคสัตว์ติดสุคนด้วย

- **สารพิษอะฟลาทอกซิน** ผลิตจากเชื้อราสายพันธุ์แอสเปอร์จิลลัส พบมากในวัตถุดิบประเภทข้าวโพด ข้าว ถั่ว ชนิดต่างๆ มันสำปะหลัง โดยเฉพาะในช่วงความชื้นสูง หรือฤดูฝน สุกกรที่ได้รับปริมาณน้อยอาจไม่แสดงอาการ แต่ถ้าได้รับมาก หรือต่อเนื่อง จะเบื่ออาหาร ผอม ขนหยาบ แคระแกร็น โตช้า ท้องเสีย ขาหลังอ่อนแรง ยืนตัวโก่ง ขอบวม ผิวซีดขาวเหลืองดีซ่าน กดภูมิคุ้มกัน ติดเชื้อแทรกซ้อน หากได้รับมากจะตายเฉียบพลัน พบรอยโรคตับ และท่อน้ำดีอักเสบ ไตบวม น้ำ เลือดไม่แข็งตัว ในแม่พันธุ์อาจพบแท้ง นมแห้ง ผ่านน้ำนมไปยังลูกได้ รักษาตามอาการ เปลี่ยนวัตถุดิบอาหาร ใช้สารจับสารพิษเชื้อรา
- **อื่นๆ** ที่พบและมีรายงานเฉพาะในคนคือ มาลาเรีย ส่วนโรคหรือความผิดปกติอื่นที่พบได้บ่อยในคน และก็อาจเกิดได้ในสุกรเช่นกัน แต่ไม่ถึงขั้นวินิจฉัยยืนยันได้ เช่น นิ่วในถุงน้ำดี ท่อน้ำดีอุดตัน มะเร็งถุงน้ำดี ตับอักเสบ มะเร็งตับ ตับอ่อนอักเสบ ตับแข็ง ได้รับยาพาราเซตามอล หรือ เพนนิซิลลินเกินขนาด เหล่านี้หากเกิดขึ้นในสุกร ก็จะทำให้เห็นลักษณะผิวซีดขาวถึงเหลืองได้เช่นกัน

Copyright